

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Splitu, po sucu toga suda Anti Božinoviću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja IRIS MIJAILOVIĆ-BULJ, iz Zadra, Majke Margarite 2, OIB: 50246419995, zastupane po punomoćnici Katarini Krančević Zanki, odvjetnici u Zadru, protiv tuženika, protiv tuženika OTP BANKA d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupana po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društava Anić & Anić d.o.o., Split, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane usmene i javne glavne rasprave, zaključene dne 15. srpnja 2026. god. u nazočnosti tužiteljice, pun. tužiteljice i pun. tuženika, dne 09. listopada 2026. god.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan dio odredbi čl. 1. i čl. 8. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva od dana 31.03.2005 godine, broj ugovora: 76159/05, sklopljenog između tužiteljice IRIS MIJAILOVIĆ – BULJ, OIB: 50246419995, iz 23 000 Zadra, Majke Margarite 2, kao korisnice kredita i tuženice OTP banka d.d., OIB:52508873833, 21 000 Split, Domovinskog rata 61, kao pravne slijednice HVB Splitske banke d.d. kao kreditora i to u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula u švicarskom franku (CHF), a koje glase:

Članak 1. Iznos kredita: „Kreditor odobrava Korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti od CHF 17.529,00 (slovima: sedamnaest tisuća petsto dvadeset devet švicarskih franaka). Kredit se isplaćuje po prodajnom deviznom tečaju Kreditora vrijedećem na dan korištenja kredita.“

Članak 8. Način otplate: b)rate i dospijeća, 1. a) „osamdeset tri (83) jednakih mjesečnih rata u iznosu od 255,28 CHF (slovima: dvjesto pedeset pet švicarskih franaka dvadeset i osam centi),

b) i jedan (preostale) mjesečne rate u iznosu od 254,82 CHF-a (dvjestopedesetičetirišvicarskafrankaosamdesetdvacenta)...prijenosom / uplatom potrebnog iznosa-u kunskoj protuvrijednosti ; određenog korištenjem kreditorovog prodajnog deviznog tečaja vrijedećeg za valutu Ugovora (dalje, samo:“ prodajni devizni tečaj“, na dan ispunjenja obveze na način određen odjeljkom c) ove točke Ugovora“

II. Nalaže se tuženici OTP banci d.d., OIB:52508873833, 21 000 Split, Domovinskog rata 61, kao pravne slijednice HVB Splitske banke d.d. da tužitelju IRIS MIJAILOVIĆ – BULJ, OIB: 50246419995, iz 23 000 Zadra, Majke Margarite 2, isplati novčani iznos od 1.152,40 eura (slovima: tisućustopedesetdva eura i četrdesetcenti), a na ime razlike preplaćenih anuiteta u HRK zbog promjene tečaja CHF-a, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koja teče na svaki pojedini iznos:

Na iznos od 1.14 eura od 10.06.2005 g. pa do isplate
Na iznos od 2.21 eura od 09.09.2005 g. pa do isplate
Na iznos od 0.93 eura od 10.10.2005 g. pa do isplate
Na iznos od 1.53 eura od 10.11.2005 g. pa do isplate
Na iznos od 2.44 eura od 12.12.2005 g. pa do isplate
Na iznos od 1.56 eura od 10.01.2006 g. pa do isplate
Na iznos od 4.50 eura od 12.01.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 7.64 eura od 10.02.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 12.03 eura od 10.03.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 5.09 eura od 10.04.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 2.38 eura od 11.05.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 1.42 eura od 10.07.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 0.24 eura od 10.09.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 0.75 eura od 10.11.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 0.46 eura od 10.12.2009 g. pa do isplate
Na iznos od 4.60 eura od 11.01.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 7.73 eura od 10.02.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 8.67 eura od 10.03.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 10.27 eura od 12.04.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 14.43 eura od 10.05.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 17.49 eura od 10.06.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 24.06 eura od 12.07.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 18.49 eura od 10.08.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 33.39 eura od 10.09.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 26.57 eura od 11.10.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 28.19 eura od 10.11.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 35.32 eura od 10.12.2010 g. pa do isplate
Na iznos od 43.94 eura od 10.01.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 34.97 eura od 10.02.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 39.19 eura od 10.03.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 34.77 eura od 11.04.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 45.01 eura od 10.05.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 51.86 eura od 10.06.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 55.61 eura od 11.07.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 89.11 eura od 10.08.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 58.29 eura od 12.09.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 54.33 eura od 10.10.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 55.95 eura od 10.11.2011 g. pa do isplate

Na iznos od 56.23 eura od 12.12.2011 g. pa do isplate
Na iznos od 60.91 eura od 10.01.2012 g. pa do isplate
Na iznos od 64.43 eura od 10.02.2012 g. pa do isplate
Na iznos od 66.07 eura od 12.03.2012 g. pa do isplate
Na iznos od 67.92 eura od 10.04.2012 g. pa do isplate

od 30.studenog 2007 godine pa do 31.prosinca 2007 godine po stopi određenoj čl.1 Uredbe o visini stope zatezne kamate , od 1. siječnja 2008 godine do 31.srpnja 2015 godine u skladu s čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena , a od 01. kolovoza 2015 godine pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena , sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužiteljici po osnovi potplaćenih anuiteta (tzv. negativnih razlika) za razdoblje kad je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan isplate (plasiranja) kredita, u iznosu od 223,66 Eur.

II. Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, nadoknaditi tužiteljici parnični trošak u iznosu od 800,00 Eur sa zateznom kamatom koja teče od 09. listopada 2026. god. do isplate.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da su tužiteljica, kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika banka zaključili Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva od dana 31.03.2005 godine, broj ugovora: 76159/05 . Prema čl.1 Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, pravni prednik tuženika je odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od CHF 17.529,00(slovim:CHFsedamnaesttisućapetstodvadesetdevettisućašvicarskihfranaka) te se kredit isplaćuje po prodajnom deviznom tečaju Kreditora vrijedećem na dan korištenja kredita (valutna klauzula). U čl. 3 . Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva je određeno je da je rok otplate kredita 84 mjeseca (slovima :osamdesetčetrimjeseca). Kredit je otplaćen. U čl. 8st. 3 b) 1. b) Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva je određeno da je tužitelj dužan tuženiku platiti u anuitetima i to 83 rate u iznosu od 255,28 CHF i jedna u iznosu od 254,82 CHF-a u kunskoj protuvrijednosti ; određenog korištenjem kreditorovog prodajnog deviznog tečaja vrijedećeg za valutu Ugovora (dalje: prodajni devizni tečaj) na dan ispunjenja obveze . Tužitelju je na ime Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva pravni prednik tuženika isplatio iznos od 17.529,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunato prema

srednjem tečaju Hrvatske narodne banke , dakle, iznos kredita mu je isplaćen u kunama. Tužitelj je otplaćivao kredit u mjesečnim anuitetima i redovnu kamatu koja je bila promjenjiva s promjenama Odluke o kamatnim stopama banke.

1.1. U tužbi se dalje navodi da je za trajanja Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva pravni prednik tuženika kamatnu stopu umjesto prvotno ugovorene od 6,36 % godišnje svojom jednostranom odlukom mijenjao nekoliko puta, a rast kamatne stope pratio je i porast vrijednosti ugovorne valute kredita (CHF) pa je mjesečni anuitet kredita abnormalno porastao. Stoga tužitelj postavlja tužbeni zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa po Ugovoru o potrošačkom kreditu temeljem stečenog bez osnove uslijed ništetnih ugovornih odredbi o promjeni tečaja za valutu CHF u razdoblju od početka otplate kredita do posljednjeg dospelog anuiteta jer je tuženica primjenom odredbe koja se odnosi na valutnu klauzulu u CHF uz koju je vezana glavnica švicarski franak neosnovano ostvarila korist u visini razlike između iznosa koji joj je tužiteljica uplaćivala, a koji su veći od iznosa prema anuitetu definiranom s obzirom na početnu vrijednost CHF, (ništetna odredba o valutnoj klauzuli). Dakle, tužitelj postavlja restitucijski zahtjev kao posljedicu utvrđenja da je odredba ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula ništetna .

1.2. Pravni prednik tuženika tužiteljicu nije informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti niti ju je upozorio da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro, a što je bio dužan učiniti. Naime , nesporno je da se tijekom otplate kredita mijenjala visina tečaja CHF u odnosu na kunu, te stranke nisu pojedinačno pregovarale, a tužiteljica nije imala utjecaj na sadržaj ugovornih odredbi koje su se odnosile na valutnu klauzulu, jer su navedene odredbe bile sastavni dio standardnog ugovora i banka nije na transparentan način informirala tužiteljicu o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF, niti su utvrdile na koji će način promjena tečaja CHF utjecati na korisnike kredita, čime je došlo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka utemeljenoj na primjeni valutne klauzule. Stoga je visina potraživanja koja proizlazi iz razlike u iznosima koje je tužiteljica platila na ime razlika između tečaja za valutu CHF na dan plaćanja anuiteta i tečaja za valutu CHF na dan isplate kredita iznosila 1.152,40 eura/ 8.682,19 kn, a koju visinu razlike će tužiteljica precizirati nakon provedenog dokaza financijskog vještačenja sukladno zaključku donesenom na sastanku predsjednika građanskih odjela Županijskih sudova i Vrhovnog suda RH od 26. studenog 2021.g.

1.3. Nespornost ništetnosti odredbe kojim je bila ugovorena valutna klauzula proizlazi iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu koji se odnosi na povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezanih za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula) o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, te je dakle u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača pravomoćno utvrđeno da je pravna prednica tuženice u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. sklapajući ugovore o kreditima koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe – ugovaranjem valutne klauzule, na način da

je ugovorena valuta CHF uz koju je vezana glavnica, a da tuženica nije tijekom pregovaranja i sklapanja ugovora potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke o zasnivanju kreditnog odnosa. Navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-2221/18 od 3. rujna 2019., a kojom su odbijene revizije tužiteljice i tuženice, te su u cijelosti potvrđena ranija utvrđenja iz spora kolektivne pravne zaštite o tome kako su banke ugovorile nepoštenu i ništetnu odredbu o valuti švicarski franak. Naime, u presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.) utvrđeno je da prosječni potrošač nije znao da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik „valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima, pa tako nije znao niti da je, jer je to bitno za donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe trebao biti o tome obaviješten. Jednako tako, odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev2221/18-11 od 3. rujna 2019. je utvrđeno da su tužene banke, među kojima je i pravna prednica tuženice, u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu, koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a sve suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. („Narodne novine“, broj 96/03 – dalje: ZZP/03), tim više što je predmetni ugovor unaprijed formuliran od strane pravne prednice tuženice i da u konkretnom slučaju tužiteljica nije imala utjecaj na njegov sadržaj. Dakle u navedenom kolektivnom sporu odlučeno je o nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, jer je ocijenjeno da su tužene banke, tako i pravna prednica tuženice, imale saznanja o izglednoj budućoj promjeni tečaja švicarskog franka prema kuni na štetu potrošača, a unatoč tome su ih poticali na sklapanje ugovora o kreditima s valutnom klauzulom u CHF, a iz dostupnih informacija potrošači nisu mogli razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njih proizlaze iz predloženih ugovornih odredbi kojima se glavnica veže uz valutu CHF, te informirano odlučiti o sklapanju ili nesklapanju ugovora s takvim odredbama. Na temelju navedenog činjeničnog stanja, a polazeći od odredbe čl. 118. ZZP i čl. 502.c ZPP prema kojima je sud vezan za utvrđenja iz navedenih odluka donesenih u postupku povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, proizlazi osnovanost tužbenog zahtjeva za isplatu preplaćenih anuiteta s osnova razlike između tečaja za valutu CHF na dan plaćanja anuiteta i tečaja za valutu CHF na dan ispate kredita u iznosu od 1.152,40 eura/ 8.682,19 kn, , s pozivom na pravna shvaćanja izražena u prednje navedenim postupcima radi zaštite kolektivnih prava. Navedene odredbe ZPP i ZZP propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača na naknadu, mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP. U navedenom kolektivnom sporu odlučeno je o nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF jer je ocijenjeno da su tužene banke, tako i pravna prednica tuženice imale saznanja o izglednoj budućoj promjeni u tečaju CHF prema kuni na štetu potrošača, a unatoč tome su ih poticali na sklapanje ugovora o kreditima s valutnom klauzulom u švicarskim francima. Iz

obrazloženja pravomoćne odluke u tom sporu proizlazi da na temelju dostupnih informacija potrošači nisu mogli razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njih proizlaze iz predloženih ugovornih odredaba kojima se glavnica veže uz CHF, informirano se odlučiti o sklapanju ili nesklapanju ugovora s takvim odredbama. Tužene banke nisu na transparentan način informirale potrošače da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezano za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli uz EUR i kod ove odredbe vrijedi pretpostavka da se o njoj nije pregovaralo. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da intervenira u unaprijed formulirani ugovor, a on to ne prihvati ili ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora. Tuženica mora dokazati da je potrošač faktički mogao utjecati na sadržaj odredbe ugovora definiran od strane trgovca, s posljedicom da je trgovac pokazao spremnost promijeniti sadržaj odredbe, a što u konkretnoj situaciji nije slučaj.

S obzirom da pravomoćna Presuda VTSRH posl. br. PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014.g. koja je potvrđena Presudom VSRH posl. br. Revrt-249/14 od 09. travnja 2015.g. a kojom je utvrđeno nesavjesno postupanje banaka kroz ugovaranje rizičnih kredita u valuti CHF, obvezuje ostale sudove u postupku koje potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika to obvezuje i Naslovni sud, te se niti ne treba posebno obrazlagati razloge ništetnosti navedenih odredbi ugovora s obzirom na razloge ništetnosti koji su bili predmetom raspravljanja u toj odluci, te nije potrebno postavljati deklaratorni tužbeni zahtjev. Osim toga, sud o tome uvijek može raspraviti kao o prethodnom pitanju. Sukladno objedinjenom pravnom shvaćanju o početku tijeka zastare u slučaju restitucije zahtjeva, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovorenih odredbi u CHF, izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog sud RH od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovorenih odredaba kredita CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojima se oni po zivaju na pravne učinke presuda donesenih u postupku kolektivne zaštite. Kako je presuda u kolektivnom sporu Trgovačkog suda u Zagrebu u odnosu na valutnu klauzulu u CHF postala pravomoćna 14. lipnja 2018. to, do dana podnošenja tužbe u ovom sporu nije protekao opći zastarni rok od pet godina sukladno čl. 225. ZOO.

1.4. U čl. 4. Ugovora o kreditu određeno je da je tuženik ovlašten izvršiti promjenu visine i način obračuna kamatne stope. Takva odredba Ugovora o kreditu, prema kojoj je ugovorena mogućnost promjene redovne kamatne stope bez ugovorenih parametara, jednostranom odlukom banke, a da o promjeni nije pojedinačno pregovarano, ništetna sukladno članku 322., u vezi s člankom 324. stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima, te člankom 81. stavkom 1. i člankom 84. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03 - dalje: ZZP/03) i člankom 96. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/08, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13). Ovo stoga jer je pravna prednica tuženice iskoristila svoj

položaj i protivno načelu savjesnosti i poštenja nametnula ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi po kojoj odluka o promjeni ovisi isključivo o volji banke, obzirom da pozitivni propisi koji su bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nisu propisivali obvezu ugovaranja kriterija za primjenu promjenjive kamatne stope, (Visokog trgovačkog suda u presudi od 13. lipnja 2014., poslovni broj PŽ-7129/2013-4.,) iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, činjenica što obveza potrošača istovremeno ovisi o dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom, jer u vrijeme sklapanja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice kredita izražene u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate vratiti banci, a ne zna niti koju će cijenu (redovnu kamatu) za to platiti. Iznos glavnice kredita, koji je promjenjiv, a ovisi o odnosu švicarskog franka i kune, ne mogu unaprijed znati niti na njega utjecati ni banke ni potrošači, dok iznos cijene ovisi i o iznosu glavnice (koji je neizvjestan) i o visini kamatne stope, koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva sukladno odluci banke, dakle vjerovnika. Zato već sama činjenica da u opisanoj situaciji drugi promjenjivi element o kojem ovisi visina obveze potrošača - kamatu, određuje banka jednostrano, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja. Slijedom navedenog ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi je nepoštena, a time i ništetna, pa su sve jednostrane promjene kamatne stope što ih je tuženica poduzimala bile nezakonite. Imajući u vidu navedene odluke Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, u kojima je po kolektivnoj tužbi hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač", podnesenoj Trgovačkom sudu u Zagrebu 4. travnja 2012. god. pod br. P – 1401/12, protiv osam najvećih hrvatskih banaka, među kojima je i tužena, pravomoćno utvrđeno 7 Poslovni broj 80 P1922/2019-21 7 da su odredbe ugovora o kreditima, u kojima su banke bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom mijenjale početno ugovorene kamatne stope, nepoštene i stoga ništave. Iz navedenih razloga ništava je i odredba predmetnog Ugovora o kreditu (čl. 2.) kojom se isto regulira.

1.5. Slijedom iznijetog, tužiteljica predlaže sudu donijeti presudu sadržaja navedenog u toč. I i II izreke ove presude.

2. Tuženik se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu, osporavio osnovu i visinu tužbenoga zahtjeva, istaknuo je prigovor zastare.

2.1. Tuženik prije svega ističe da tužitelj nema pravnog interesa za podnošenje tužbe, jer je obveznopravni odnos između stranaka prestao ispunjenjem, budući je kredit u cijelosti otplaćen 24.09.2012.g.

2.2. Suprotno navodima tužitelja, tuženik ističe kako je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima pravno valjana ugovorna odredba, kako s aspekta općih odredbi o nevaljanosti pravnih poslova iz ZOO-a, tako i s aspekta odredbi ZZP-a. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu 2005. g., tužitelj je s tuženikom pregovarao o spornoj ugovornoj odredbi, a tuženik nije zatajio tužitelju niti jednu informaciju koju je imao, ili za koju je znao, a koja je eventualno mogla utjecati na odluku tužitelja o sklapanju ugovora o kreditu upravo s valutnom klauzulom u CHF, kao što ga je potpuno

informirao i o rizicima ugovaranja ove valutne klauzule. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu 2005. g., tuženik je u ponudi kredita, kakav je i odobren tužitelju, imao i kredite koji se odobravaju uz valutnu klauzulu u eurima, američkim dolarima i švicarskim francima, kao i kredite bez valutne klauzule, dakle kredite u HRK, ali je tužitelj želio sklopiti ugovor o kreditu, upravo s valutnom klauzulom u CHF, preuzimajući sve rizike ugovorene valutne klauzule. Tužitelj je potpisom ugovora o kreditu potvrdio da je upoznat sa svim uvjetima pod kojima je ovaj ugovor sklopljen, pa je stoga tužitelj samostalno i dobrovoljno kao valutu obveze izabrao švicarski franak, a tuženik ga je prilikom pregovaranja i sklapanja ugovora o kreditu upoznao sa svim rizicima ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima. Prema tome tužitelj je taj koji je svjesno i dobrovoljno izabrao valutu ugovora, pa je dosljedno ponudi kredita kod tuženika, izabrana valutna klauzula po tužitelju rezultat pojedinačnog pregovaranja, sa svim ugovornim odredbama tužitelj je bio upoznat i sa istima se suglasio, pa je stoga između ugovornih stranaka postignuta puna suglasnost glede svih sastojaka ugovora o kreditu, pa tako i valutne klauzule, koja nije u suprotnosti s kogentnim odredbama ZOO-a, a ova ugovorna odredba je potpuno jasna, lako uočljiva i razumljiva.

2.3. Tuženik ističe da su ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli jasne, lako uočljive i razumljive, slijedom čega osporavana odredba uopće ne može biti predmetom ocjene poštenosti. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Što se tiče razumljivosti valutne klauzule, tuženik ukazuje da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o valutnoj klauzuli i eventualnim posljedicama koje ona može imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora, a potpisom ugovora potvrdio je upoznatost sa značenjem valutne klauzule. Neosnovano je da tužitelj sada, kada je prošlo devetnaest godina od sklapanja Ugovora, tvrdi da mu odredbe Ugovora ipak nisu bile jasne i da nije bio svjestan rizika promjene tečaja CHF u odnosu na HRK. Isto tako, prethodno sklapanju Ugovora tužitelj je od strane raspoloživih službenika tuženika u svakom momentu mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu i njen učinak na odnos ugovornih strana. Slijedom navedenog, budući da je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 84. ZZP-a ocjena poštenosti ove odredbe prema kriterijima iz članka 81. ZZP-a nije dopuštena.

2.4. Nadalje, tuženik ističe da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi kako jedan od uvjeta iz članka 84. ZZP-a nije ispunjen u konkretnom slučaju, te je osporavana odredba podložna ocjeni poštenosti iz članka 81. ZZP-a, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima i obvezama na štetu tužitelja. U pogledu ocjene je li tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, tuženik upućuje na stajalište koje je VSRH zauzeo u njegovom rješenju broj Revt 575/16 od 03.10.2017. i uputu ovog suda za

procjenu može li se postupanje tuženika u pojedinom ugovornom odnosu smatrati nepoštenim. Prema stavu revizijskog suda, od presudnog značaja za ocjenu poštenosti postupanja tuženika u ugovornom odnosu s potrošačem, jest utvrđenje odlučne činjenice da li su banke u vrijeme sklapanja ugovora, pa time i tuženik „kao financijske ustanove znale, odnosno po redovitom tijeku stvari mogle odnosno morale znati kakav će u budućem, ugovorenom razdoblju trajanja tih kredita biti smjer kretanja tečaja švicarskog franka i ostalih valuta uz koje su ugovoreni kreditu uz primjenu valutne klauzule?“ Na taj način, Vrhovni sud je nižim sudovima dao jasnu smjernicu što bi trebala biti polazna osnova u utvrđenju je li tuženik, kao i ostale banke, postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja. Iako je teret dokaza ove činjenice na tužitelju, tuženik u ovom dijelu, ukazuje na okolnosti iz kojih proizlazi da tuženik, unatoč svojoj stručnosti i pažnji nije znao niti je mogao znati za buduća kretanja tečaja CHF. Naime, od 1999.g. do 2010.g., tečaj CHF-a u odnosu na EUR je i rastao i padao (od 2003.g. – 2008.g. tečaj CHF-a u odnosu na EUR uglavnom pada (!)), i to bez značajnijih oscilacija, a značajnije promjene počele su tek u 2010. godini, dakle, znatno nakon razdoblja obuhvaćenog utvrđenjima u Parnici Potrošač. Daljnje kretanje tečaja CHF-a nakon 2010.g., i to aprecijaciju bez presedana, kao posljedicu svjetske ekonomske krize, nitko nije mogao predvidjeti, pa niti tuženik. Bilo kakvo predviđanje aprecijacije i informiranje potrošača o tome smatralo bi se krajnje špekulativnim postupanjem tuženika, ako ne i nezakonitim.

2.5. Uz navedeno, tuženik ističe da je bitno da u vrijeme ugovaranja osporavanih ugovornih odredaba nije postojao niti jedan zakonski i podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora s valutnom klauzulom, odnosno da nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem zasnovanim ugovorom iz 2005. g. nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača, o kojoj se okolnosti tuženik detaljnije očituje u nastavku. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti: nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; a koja neravnoteža mora biti značajna. Stoga, za ocjenu je li osporavana valutna klauzula prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača bitno je odnos konkretnih ugovornih strana promatrati s razine nominalnih pozicija (vezanost valutne klauzule za tečaj CHF s jednakim rizikom promjene tečaja na štetu/u korist bilo koje od dvije ugovorne strane), a ne naknadno povećanih obveza jedne strane (ovdje tužitelja – potrošača) uslijed nepredvidivih ili naglih promjena tečaja CHF. Činjenica da se tečaj CHF naknadno promijenio na štetu potrošača, ne može i ne smije biti relevantan za ocjenu nepoštenosti (a time i ništetnosti) primarno ugovorene valutne klauzule prema kojoj su kako tužitelj, tako i tuženik, imali jednake i ravnopravne startne (nominalne) pozicije. Nepobitna je činjenica da je tuženik, kao i sam tužitelj, bio izložen riziku valutne klauzule, odnosno svim posljedicama promjene tečaja CHF. Okolnost da je kretanje tečaja dovelo do promjene visine obveza na jednoj ugovornoj strani nikako ne može predstavljati razlog ništavosti takve odredbe, već okolnost koja hipotetski može dovesti do primjene drugih pravnih instituta, ako su za to ispunjene sve zakonske pretpostavke

(npr. *clausula rebus sic stantibus*). Slijedom navedenog, pretpostavka neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja nije ispunjena u ovom slučaju.

2.6. S obzirom da se tužitelj za osnovanost tužbenog zahtjeva poziva na odredbe ZZP i pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske donesene u kolektivnom sporu (PŽ-7129/13 od 13.06.2014.g. i PŽ-6632/17 od 14.06.2018.g.) po kojoj bi ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivosti kamatne stope bile ništetne, pa stoga postojanje osnove tužbenog zahtjeva u ovom postupku i ne treba dokazivati, takvo shvaćanje je pravno neprihvatljivo i stoga neodrživo, a sve iz sljedećih razloga. Donošenjem ove presude nije otpala osnova stjecanja, s obzirom da je u predmetu vođenom protiv tuženika povodom tužbe Udruge Potrošač bila riječ o tužbenom zahtjevu usmjerenom na zaštitu kolektivnog interesa, a ne pojedinačnih interesa pojedinačnog potrošača. Ovom presudom potrošačima je pružena apstraktna zaštita, a nije za tužitelja ustanovljeno nikakvo subjektivno pravo, koje bi ga oslobađalo obveze dokazivanja kako postojanja osnova tako i visine tužbenog zahtjeva. Kako presude PŽ-7129/13 i PŽ-6632/17 nisu dala subjektivna prava potrošačima, pa tako ni tužitelju, nego su pružile apstraktnu zaštitu, to dosljedno znači da u svakoj pojedinoj parnici potrošač kao tužitelj na kojem je teret dokaza, mora dokazati postojanje kako osnove tako i visine tužbenog zahtjeva. Dakle, činjenična utvrđenja iz postupka koji je vođen pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod brojem: P-1401/12, a u kojem je VTS donio gore citirane pravomoćne presude, nisu od značaja za utvrđenje relevantnog činjeničnog stanja u ovom postupku. Ovo stoga, jer sukladno odredbi čl. 220. st. 1. ZPP-a dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke, pri čemu nije potrebno dokazivati činjenice koje je stranka priznala pred sudom u tijeku parnice (čl. 221. ZPP-a). Sud je ovlašten i dužan, prema svom uvjerenju ali na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, odlučiti koje će činjenice uzeti kao dokazane (čl. 8. ZPP-a). Konačno, ukoliko bi činjenična utvrđenja iz presude donesene u postupku koji je vođen pred Trgovačkim sudom u Zagrebu bila relevantna za utvrđenje odlučnih činjenica i u ovom postupku, bila bi na štetu tuženika povrijeđena pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a u svezi s čl. 81. st. 4. ZZP (NN 96/03).

2.7. Tuženik nadalje navodi da Ugovor o kreditu sklopljen s tužiteljem nije tipski ugovor, o svim ugovornim odredbama se pojedinačno pregovaralo, sa svim ugovornim odredbama tužitelj je bio upoznat i s istima se usuglasio, pa je stoga između ugovornih stranaka postignuta puna suglasnost glede svih bitnih sastojaka ugovora o kreditu.

2.8. Iako tuženik prije svega smatra da tužitelju nedostaje pravna osnova, opreza radi osporava i visinu tužbenog zahtjeva.

3. U podnesku od 15. travnja 2026. god. tuženik je dodatno za slučaj prihvaćanja tužbenoga zahtjeva istaknuo prigovor radi prebijanja. U odnosu na tužbeni zahtjev radi isplate istaknuo je prigovor radi prebijanja svoje tražbine, po osnovi preplaćenih anuiteta (tzv. negativnih razlika) za razdoblje kad je tečaj CHF u odnosu na HRK bio

niži od onoga na dan isplate (plasiranja) kredita u ukupnom iznosu od 223,66 Eur sa zateznim kamatama.

4. Tužitelj se protivio istaknutom prigovoru radi prebijanja kao neosnovanom.

5. Na ročištu od 16. travnja 2026. god. tuženik je učinio nespornom visinu postavljenoga tužbenoga zahtjeva, a tužitelj visinu istaknutog prijeboja.

6. U postupku su izvedeni dokazi pregledom Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj 76159/05 od 31.03.2005., priloženih specifikacije uplata, otplatnoga plana, izračuna razlika preslušanjem tužiteljice.

7. Stranke su zatražile trošak postupka.

8. Tužbeni zahtjev je osnovan.

9. Tuženikov prigovor prebijanja nije osnovan.

10. Predmet prijepora je utvrđenje ništetnosti odredaba ugovora o kreditu sklopljenoga između tužitelja i tuženika, i to u dijelu koji se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF, te isplata iznosa koji je tužitelj preplatio na ime ništetnih odredbi ugovora.

11. U postupku je neprijeporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita i prednika tuženika, kao kreditora 31. ožujka 2005. god., zaključen Ugovor o kreditu broj sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj 76159/05, a temeljem kojega je ugovora tuženik odobrio i plasirao tužitelju kredit u iznosu od 17.529,00 CHF (švicarski franak), s kamatnom stopom u visini od 6,36 % godišnje, s tim da je kamatna stopa promjenjiva. Otplata kredita vrši se u 83 jednaka mjesečna anuiteta čiju visinu utvrđuje banka Planom otplate.

12. Prijeporna je osnova tužbenoga zahtjeva, a tuženik je istaknuo i prigovor zastare. Nije prijeporna visina tužbenoga zahtjeva.

13. Tuženik je prigovorio zastari tužiteljeva potraživanja u odnosu na povrat mjesečnih anuiteta na ime ništetne valutne klauzule.

14. tuženika nije osnovan.

15. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj je odluci posl. br. rev-2245/17-2 od 20.03.2018. god., vezano za problematiku zastare u parnicama o tzv. "švicarcima", zauzeo stav da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, dalje u tekstu: ZOO) te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe.

16. U konkretnom slučaju, u odnosu na valutnu klauzulu, presuda Trgovačkoga suda u Zagrebu posl. br. P-1402/12 od 04.07.2013. god. postala je pravomoćna 14. 06. 2018. god te je danom pravomoćnosti te presude zastarni rok od 5 godina počeo teći ispočetka i završava 14.06.2023. god. Budući da je tužitelj podnio tužbu 12. lipnja 2023. god. razvidno je kako zastara za povrat stečenoga bez osnove još nije nastupila, a u zastari nije ni potraživanje dijela mjesečnih anuiteta.

17. Tuženik je nadalje prigovarao da prijeporne odredbe predmetnoga ugovora o kreditu nisu nepoštene, odnosno ništete.

18. Tužitelj je u iskazu danom sudu navela da je predmetni ugovor sklopila s prednikom tuženika Splitskom bankom, u poslovnici te banke u Zadru. Ugovor o kreditu bio je namjenski, za kupnju osobnog vozila i sklopljen je 2005. godine. Sa iznosom kredita tužiteljica je kupila osobno vozilo. Ugovor je u valuti CHF sklopila jer joj je banka takav ugovor preporučila kao najpovoljniji, s najpovoljnijom kamatom. Nisu je upozoravali na bilo kakve opasnosti vezalo za valutu CHF. Prije potpisivanja ugovora letimično je pogledala njegov sadržaj i nije primijetila da je u ugovoru navedena promjenjiva kamatna stopa. Ne bi potpisala ugovor da je primijetila odredbu koja sadrži promjenjivu kamatnu stopu. Javni bilježnik joj, prilikom solemnizacije ugovora, nije ništa objašnjavao vezano za ugovor. Iznos kredita vratila je cijelosti, u ugovorenom roku. Redovito je plaćala mjesečne anuitete. Ugovor nije konvertiran. Ugovor koji joj je bio ponuđen od strane banke i koji je sklopila s prednikom tuženika bio je u obliku formulara i nije bilo mogućnosti pregovarati o bilo kojoj njegovoj odredbi. Od strane banke nije joj bio dostavljen nikakva edukacijski materijal vezan za ponuđeni ugovor.

19. Prema odredbi članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok odredba st. 2. tog članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Iz citirane odredbe proizlazi da značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana mora biti na štetu potrošača.

20. Navedene odredbe ZZP-a se temelje na Direktivi Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L 95/29, dalje Direktiva 93/13). Tako se prema Direktivi 93/13 (čl. 3. st. 2.) smatra da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njen sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj odredbi individualno pregovaralo, teret dokaza je na njemu, a koje pravilo se u svjetlu ostalih odredbi i cilja Direktive 93/13 tumači restriktivno na način da se, čak ako je potrošač i mogao pregovarati o sadržaju određene odredbe, ali stvarno nije na njen sadržaj utjecao, tj. nije ga primijenio, ugovorna odredba se smatra jednostrano određena.

Prema Presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. godine u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

21. Nadalje, čl. 4. ZOO-a propisano je da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje ugovorne strane, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač, s jedne strane, odnosno, uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane.

22. Prema odredbi čl. 322. st. 1. ZOO-a, Ugovor koji je suprotan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva je ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

23. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

24. Prema odredbi čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ujedno i ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

25. Prema odredbi čl. 295. st. 2. ZOO-a, opći uvjeti Ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove.

26. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a, činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ga odredi, dok iz stavka 2. te odredbe proizlazi da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti predmet obveze, ugovor je ništetan.

27. Prema odredbi članka 295. ZOO opći uvjeti su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formuliranom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva; opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove i da opći uvjeti obvezuju ugovornu stranu ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u vrijeme sklapanja ugovora.

28. Vezano za ugovaranje valute u švicarskim francima, nije prijeporno da su stranke ugovorile valutu uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, te da je tužitelj dragovoljno pristao na ugovaranje valutne klauzule, međutim tuženik ga prije i u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, čime je postupio suprotno odredbama čl. 5. u vezi sa čl.62.st.1. ZZP-a.

29. O valutnoj klauzuli tužitelj, kao obični građanin ne može znati puno, u odnosu na tuženika koji je banka i gospodarstvenik-trgovac. Banke su po definiciji trgovačka društva koja se bave kreditiranjem, pa sve što se tiče valutne klauzule, tečajeva valuta, a u konkretnom slučaju kamatnih stopa banci je poznato u najvišem stupnju, pa stoga nije moguće njeno neznanje o kretanjima tečajeva i kamatnih stopa, kao što je to slučaj kod tužitelja koji je obični građanin-potrošač.

30. Dakle, tuženik je znao, odnosno mogao je predvidjeti kretanje tečaja švicarskih franaka, ali i kretanje kamatnih stopa na svjetskim tržištima za tečaj švicarskog franka, pa je za njega kretanje tečajeva valuta i referentnih kamata predvidivo, u odnosu na tužitelja koji je neuk po tom pitanju. Banka je kao profesionalac u ovom području dužna postupati uz povećanu pozornost prema pravilima struke i običajima, a što je nepošteno i u suprotnosti načelu savjesnosti i poštenja propisano je čl.4. ZOO-a.

31. Navedeno isto tako prouzrokuje i značajnu neravnotežu, odnosno neravnopravnost u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja kao potrošača, što je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima propisanom čl.3. ZOO.

32. Dakle, tužitelj prilikom zaključenja ugovora kao neuka strana nije mogao predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, a što je tuženik kao bankarska organizacija svakako mogao predvidjeti, budući da je znao da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema CHF, onako kako to čini u odnosu prema EUR, čime je rizik uzimanja kredita u CHF veći, pa je sklapanjem citiranog ugovora tužitelj doveden u izrazito nepovoljan položaj.

33. Razvidno je iz navedenoga kako je odredba o valutnoj klauzuli ništetna i primijenjena protivno članku 3. ZOO-a, načelu savjesnosti i poštenja iz čl.4. ZOO-a, suprotno načelu zabrane zlouporabe prava iz čl.6. ZOO-a i suprotno načelu jednake vrijednosti činidba iz čl.7. ZOO-a, suprotno načelu uzdržavanja od postupka kojim se može drugome prouzročiti šteta iz čl. 8. ZOO-a, suprotno načelima ponašanja pažnjom dobrog gospodarstvenika u ispunjavanju obveza i ostvarivanja prava iz čl. 10. ZOO, čl. 27. ZOO-a vezano za ništetnost odredbi ugovora kojom se predviđa da će na kamate kada dospiju za isplatu, početi teći kamate ako ne budu isplaćene.

34. Navedena pravna stajališta, potvrđena su presudom Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda poslovnici

broj P-1401/12 od 4.7.2013. Trgovačkog suda u Zagrebu koji je utvrdio da je tuženik u razdoblju od 1.4.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time postupili suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača.

35. O ništetnosti valutne klauzule govori i odluka VSRH br. Rev-2221/2018-11 od 03.09.2019. kojom je odbijena revizija tuženika i utvrđeno je da su sve banke, uključujući i tuženika, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditu na način da su koristile u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

36. Također, u istoj odluci je izneseno i stajalište kako odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača (ZZP) propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude.

37. Kako je spomenutim pravomoćnim presudama VTS-a utvrđena ništetnost ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu to je takvim postupanjem tužitelju nastala šteta u vidu umanjenja njegove imovine, stoga je tuženik sukladno odredbama čl.1111. i čl. 1115. ZOO-a dužan vratiti sve što je primio bez osnove odnosno na temelju ništetnih odredbi Ugovora.

38. Između stranaka u postupku neprijeporna je bila visina tužbenoga zahtjeva. Neprijeporni su iznosi mjesečnih preplata anuiteta kao i nadnevci dospijeća.

39. Budući da je zahtjev tužiteljice osnovan, a njegova visina nije prijemna, suđeno je kao u izreci presude. Odredbe predmetnoga ugovora, u čl. 1. i 8. utvrđene su ništetnima, a tuženik je obavezan tužiteljici isplatiti novčani iznos od 1.152,40 Eur zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom kako je to navedeno u točki II izreke presude.

40. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st.2. ZOO-a.

41. Negativne razlike iznose 223,66 Eur, što nije prijemno.

42. Između parničnih stanaka nije prijemno da se potraživanje tuženika istaknuto prigovorom radi prebijanja odnosi na razdoblje od 10. svibnja 2005. god. do

10. prosinca 2008. god., dok je tuženik prigovor radi prebijanja istaknuo u podnesku od 15. travnja 2026. god. odnosno po proteku općega zastarnog roka od 5 godina od dospijea, pa je očito da je potraživanje koje tuženik ističe prigovorom radi prebijanja u zastari.

43. Ovaj sud isto tako prihvaća i pravna stajališta sadržana u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-580/07 od 29. kolovoza 2007. god. i posl. br. Rev-2624/15 od 23. siječnja 2019. god., da je onaj tko je znao ili morao znati da drugome nešto daje bez osnove, nesavjestan, zbog čega nema pravo na povrat danoga.

44. Slijedom navedenoga, prigovor tuženika radi prebijanja je odbijen kao neosnovan te je donijeta odluka o nepostojanju potraživanja tuženika spram tužitelja po osnovi potplaćenih anuiteta (tzv. negativnih razlika) za razdoblje kad je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan isplate (plasiranja) kredita. Budući da je tuženik prigovor radi prebijanja postavio za iznos od 223,66 Eur za taj iznos je i odbijen njegov prigovor.

45. Odluka o parbenom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku.

46. Tužitelju je priznat trošak za sastav tužbe, pristup na dva ročišta (16.04.2026., 15.07.2026.) i sastav podneska od 09.04.2026. god. po 100 bodova, ukupno 400 bodova. Pomnoženo s vrijednošću boda, prema važećoj OT, dobiven je iznos dosuđenoga troška od 800,00 Eur.

U Splitu, dne 09. listopada 2026. god.

S U D A C

ANTO BOŽINOVIĆ

NAPUTAK O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu, u roku od 15 dana od dana dostave. Žalba se podnosi putem ovog suda, u tri primjerka.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088e-6bf78**

Kontrolni broj: **0e945-84808-5ad88**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.